

SUMARI

Pròleg.....	9
Primera part.....	11
Aldo. 21 d'abril de 2011	13
Aldo. 24 d'abril de 2011	17
Aldo. 25 d'abril de 2011	21
Aldo. Vuit mesos abans. 11 d'agost de 2010.....	29
Aldo. 12 d'agost de 2010.....	39
Aldo. Cinc mesos després. 15 de gener de 2011...	45
Aldo. Cinc mesos abans. 14 d'agost de 2010	57
Aldo. 21 d'agost de 2010.....	65
Aldo. Cinc mesos després. 18 de gener de 2011...	75
Aldo. Cinc mesos abans. 21 d'agost de 2010	87
Aldo. Sis mesos després. 6 de febrer de 2011	91
Céline. 7 de febrer de 2011	95
Aldo. Cinc mesos abans. 7 de setembre de 2010..	99
Aldo. 22 de setembre de 2010	103
Aldo. 20 de novembre de 2010.....	107
Céline. Tres mesos després. 12 de febrer de 2011.	113
Céline. 25 de febrer de 2011	121
Céline. 17 d'abril de 2011.....	125
Céline. 21 d'abril de 2011.....	129
Céline. 25 d'abril de 2011.....	133

Segona part.....	139
Mar. Vuit mesos abans. 21 d'agost de 2010.....	141
Mar. 30 d'agost de 2010.....	145
Mar. 7 de setembre de 2010	147
Mar. 8 de setembre de 2010	151
Mar. 22 de setembre de 2010	155
Mar. 4 d'octubre de 2010.....	157
Mar. 19 d'octubre de 2010.....	163
Mar. 14 de novembre de 2010.....	165
Mar. 20 de novembre de 2010.....	169
Aldo. 20 de novembre de 2010.....	175
Aldo. 26 de novembre de 2010.....	179
Céline. Cinc mesos després. 25 d'abril de 2011....	187
Mar. Set anys després.....	223
Agraïments.....	225

PRÒLEG

SE CENYEIX EL VELCRO DE L'ESQUERRA i després fa el mateix amb l'altre. Amb prou feines és capaç de mantenir-se dempeus. Mira al seu voltant. Fa una estona el *hall* era un batibull de gent amunt i avall, però ara ja no hi queda gairebé ningú. Se subjecta a la barana i avança amb penes i treballs fins a la porta d'entrada. El sensor s'activa i les dues làmines transparents se separen deixant escapar durant un instant l'aire reescalfat de l'interior.

Surt a fora. S'ajuda amb la paret per no caure. Enmig del paisatge gèlid, el clàxon obstinat d'un cotxe sona estrident. Encara no el coneix. Duu els cabells despentinats. Espera uns segons fins que l'escena davant seu es destensa.

Ara sí, separa les mans del formigó, agafa impuls i accelera.

ALDO

21 d'abril de 2011

ADINS DEL COTXE, EL TERMÒMETRE del climatitzador marca vint-i-dos graus. A fora, les volves de neu cauen mudes però ficients. L'Aldo aparca. Surt sense l'abric i s'afanya cap a la porta de l'edifici. "Collons, quin fred", pensa. Quart tercera. Prem el botó de l'interfon dues vegades i espera uns segons. No obté resposta. Es frega fort els braços amb les mans i ho torna a provar.

—Cinc minuts —diu, ara sí, una veu femenina des de l'altre costat.

—Perfecte. T'espero al cotxe.

Torna de pressa al vehicle i apuja fins a vint-i-quatre graus la temperatura. Es frega altre cop i engega la ràdio. "Nevades generalitzades a tot Alsàcia els propers tres dies." S'acosta la mà a la boca i quan expira l'aire observa el baf que es condensa tan bon punt entra en contacte amb l'exterior. Busca alguna cosa a la butxaca dels pantalons i n'extreu un xiclet de menta. El comença a mastegar mentre s'orienta el mirall del retrovisor i s'examina els pòmuls i les dents. "Tot en ordre."

Poc després, la Céline apareix amb un vestit entallat de color negre que l'Aldo no li havia vist mai. Es fixa en l'escot ample i que deixa entreveure la línia dels pits, esvelts i voluptuosos, a sota. A la mà dreta sosté una bossa de mà de tipus *clutch* amb un dibuix de pedreria en forma d'aranya

a la part frontal. És de vellut carmí i fa joc amb el *blazer* curt que li cobreix l'espatlla. Les sabates, de punta fina i taló d'agulla, amaguen a l'altura dels peus les mitges que, suggeridores, se li perfilen cenyides al voltant de les cames, fines i esveltes. L'Aldo surt del vehicle i s'afanya a obrir-li la porta de l'acompanyant.

—Estàs preciosa —li diu fluix a l'orella. Ara es fixa que duu ombra d'ulls negra i els cabells agafats amb un passador del mateix color. Quan entra al cotxe, la torna a mirar de dalt a baix.

—I no em pots dir on anem a sopar aquesta nit? —La Céline deixa l'abric al seient posterior i s'ajusta la pinça del recollit.

—Ja ho veuràs quan hi arribem. Deixa't sorprendre. —L'Aldo es col·loca bé el retrovisor i posa l'intermitent per reincorporar-se a la carretera.

Des de l'exterior, l'entramat de fusta fosca de la façana contrasta amb el blau cel de les parets i el granat dels porticons de les finestres.

—Més que un restaurant, des de fora sembla una casa de pagès del segle XIX —diu la Céline entre rialles quan baixen del vehicle. L'Aldo l'agafa de la mà, mira l'hora per confirmar que no fan tard i empeny la porta de l'entrada.

—Bona nit, tinc una reserva a nom d'Aldo Padrós per a dues persones.

—“Bonsoir, monsieur, dame”. Per descomptat. Deixin que els guardi les jaquetes. —L'empleat del restaurant comprova el nom al llibre de registre i després d'ocupar-se dels abrics els proposa que l'acompanyin.

Aquesta nit comparteixen vetllada amb la música de Chris Botti a La Table du Gourmet, un dels restaurants amb més renom de la zona. Des de la primera vegada que hi va venir, l'Aldo està captivat pel glamur que desprèn tot l'espai, vestit per sostres de bigues negres i el color vermell robí que

dibuixa l'estampat de la moqueta. Però també pel contrast i l'elegància de les estovalles de roba blanca que abillen les taules. El cambrer s'atura i els convida a seure. La del racó, la més íntima i apartada del restaurant és la reservada per a la parella aquest vespre. Els deixa la carta i poc després torna amb dos Martinis de benvinguda.

L'Aldo es frega els llavis amb el tovalló i deixa els coberts en un costat. Agafa l'ampolla de vi, mig buida, i busca la copa de la Céline, que li fa que no amb el cap. Tampoc ha volgut tastar el Martini de fa una estona i és ell qui ha acabat bevent-se els dos còctels de l'aperitiu. S'omple la seva i introdueix el nas dins del recipient. Sacseja el líquid, aspira fondo i espera uns segons abans de fer un glop llarg del Riesling Grand Cru que ha demanat. Després clava els ulls de nou al plat i agafa el cap del llamàntol amb les mans.

—Aquesta és la millor part —diu en un to jocós, sense aixecar la vista. S'apropa les restes del crustaci a la boca i les xucla amb fervor. El soroll que fa amb les dents és tan fort que desperta l'atenció de la gent de les altres taules i alguns fins i tot se'l miren indiscrets.

—Has vist mai Clarence Clemons en directe? —li diu la Céline, que col·loca les mans com si toqués un saxo que només veu ella.

—Clarence què? —L'Aldo fa un gest de dubte amb les celles. No havia sentit mai aquest nom.

—No saps qui és el saxofonista de l'E Street Band! —La Céline es posa les mans al cap i fa que no diverses vegades—. Jo era al concert de Liverpool el dia que va fer el solo en la cançó "Waitin' on a sunny day". Mira —s'assenyala els pèls del braç—, encara ara, quan hi penso, se'm posa la pell de gallina.

—Si et ve de gust, un dia podem anar junts a un concert del Bruce Springsteen. —L'Aldo col·loca els coberts en posició horitzontal sobre el plat i tot seguit envolta la mà de la

Céline amb la seva. “Ara és un bon moment”, pensa. Els dos es miren durant uns segons fins que ell trenca el silenci—. Si uns mesos enrere algú m’hagués dit que et coneixeria i que compartiríem moments com el d’avui, no l’hauria cregut de cap manera. —Allarga el braç i agafa l’altra mà de la Céline—. Aquest temps amb tu m’ha servit per adonar-me que soc molt feliç al teu costat. M’agradaria que féssim un pas endavant en la nostra relació. Et vull proposar que vinguis a viure amb mi. Els dos junts. A la casa d’Eguisheim.

La Céline vol dir alguna cosa però el cambrer irromp a la taula. Recull el plat de l’Aldo i mira el d’ella, gairebé intacte.

—No ha estat del seu gust el risotto de verat, *madame*? Potser prefereix el peix més fet? O vol canviar-lo per un altre segon? —li proposa d’una escomesa.

—No es preocupi. Soc jo, que no tinc gaire gana.

El cambrer insisteix, però l’Aldo li demana que els deixi la carta de postres i el convida a marxar amb un gest discret. Finalment, tornen a quedar-se sols.

—Què hi dius? —L’Aldo reprèn la conversa on l’havien deixat—. T’agradaria venir a viure amb mi?

—Aquesta sí que no me l’esperava.

Els dos es miren sense dir res. Els ulls de l’Aldo, penetrants, clavats en els d’ella. Una lleu rialla sostinguda en els seus llavis expressa la tranquil·litat i la confiança que el caracteritzen. Li estreny fort la mà i el seu somriure s’accentua.

—Céline? —li toca a ella parlar.

—Sí, fem-ho —diu, a la fi.

L’Aldo fa senyals al cambrer perquè s’apropi a la taula.

—Porti’ns una ampolla de Taittinger amb dues copes ben fredes. Avui és un dia molt especial.

ALDO

24 d'abril de 2011

LES ESCALES DE ROURE MASSÍS carrisquegen amb l'avanç de les passes de l'Aldo. Avui les ha pujat almenys una desena de vegades, però confia que aquesta sigui l'última. S'atura en un esglaó, gira el cap i mira avall, cap a l'extensió àmplia i desproporcionada, típica de les cases alsacianes i que conforma un únic espai, la cuina menjador. A terra, marejades pel tràfec de tot el dia, una vintena de caixes de cartró i un Chesterfield de més de trenta anys donen fe dels canvis de les últimes hores. A pocs metres, la *chaise longue* i la taula de fusta nacrada romanen impertorbables però receloses de les noves presències. Arriba a dalt i des del passadís fa un cop d'ull a la sala del bany exterior: fins i tot aquí la banyera està plena de caixes de la Céline.

“No et preocupis, jo m'ocupo de tot”, van ser les paraules de l'Aldo quan ella li va preguntar per la mudança. A ell li encanta posar-se al capdavant de la situació, li agrada dirigir. És un líder nat i ho sap. I per això va triar la feina que fa. Els números de les seves obres confirmen que és el millor: més de deu punts separen els seus resultats dels de qualsevol altre cap d'obra de la delegació. El seu talent natural li ha valgut un ascens meteòric i l'ha situat com a home clau de l'empresa a la regió. Allò per què ha lluitat tant i tant de temps s'ha fet realitat. I a més ara la dona a qui estima se'n ve a viure amb ell.

—Senyoreta Poppins, què vol que en faci, d'aquests càntirs? —diu l'Aldo amb plasereria des de la porta de l'habitació, sostenint dues ampolles folrades de vímet davant dels ulls, a manera de prismàtics. Malgrat la feinada de la mudança té la sensació que podria córrer una marató sencera si s'ho proposés.

—Merda! —La Céline ignora la pregunta de l'Aldo i apareix des del lavabo de l'habitació amb cara de pocs amics.

—Què passa? —diu ell mentre deixa les ampolles a sobre del moble canviador—. No et preocupis per la dutxa.

—Com dius?

—És per la dutxa, oi? Si prefereixes banyar-te pots fer servir l'altra sala de bany, però ja et dic jo que per al dia a dia aquest plat de dutxa és ideal.

—De què parles, Aldo? —La Céline ara té les dues mans al cap—. És el carregador del mòbil. No el trobo per enlloc. Crec que me l'he deixat al meu pis.

—Ah, si vols puc anar-lo a buscar. A aquestes hores ja hi ha poc trànsit. En menys de cinquanta minuts podria tornar a ser aquí.

—No. —La Céline agafa el telèfon i el desbloqueja—. La bateria està gairebé plena i pot durar ben bé dos o tres dies. Ja hi anirem aquest cap de setmana. —Fa ulleres i està pàl·lida, però encara té un bon piló de roba per col·locar a l'armari—. Saps una cosa? —diu ara amb un somriure als llavis—. És la primera vegada des que tenia vuit anys i dormia en una llitera amb la meva germana que compartiré armari amb algú.

—No et preocupis, aquí dormiràs en un llit més gran. —L'Aldo es gira i fa una llambregada al llit, que ocupa el centre de l'habitació, i amb totes dues mans pren la Céline per la cintura. L'empeny amb suavitat i els dos cauen com un sac de plom a sobre de la vànova de flors que cobreix els llençols. De l'impacte, una de les boles ornamentals que decoren el capçal surt projectada i cau a terra. El cop contra

el parquet és fort i la Céline s'espanta perquè en un primer moment no sap què ha passat.— És un llit antic —diu ell mentre cull l'esfera de fusta i l'enrosca altre cop a l'extrem de la columna del moble—. Però no pateixis, el matalàs és de llana d'ovella i s'hi dorm estupendament. —S'estira de nou, aquest cop amb més de compte.

—Ja conec aquesta dutxa i aquest llit i saps que m'encanta aquesta casa. —La Céline, també en posició horitzontal, mira abstreta el cel per la finestra. Els últims raigs de la tarda es filtren entre les fulles dels arbres del carrer i dibuixen a les parets de l'habitació formes ondulades i en moviment. Ella es posa a sobre d'ell, que l'observa penetrant, boca amunt.

—Demà m'agafaré el dia lliure a la feina i el passarem junts fent l'amor, sense moure'ns del llit. —Els braços de l'Aldo envolten ara la Céline pels malucs. Està excitat.

—No era demà que us havien de dir si us adjudiquen l'obra de Schiltigheim? —respon la Céline.

—Ostres! És veritat. —L'Aldo es pica un puny contra l'altre en un gest de resignació—. Ho tens més controlat tu que jo mateix. És igual, li diré al Thomas que se n'encarregui ell i així no farà falta que hi vagi jo.

—Demà et prepararé un sopar romàntic i t'esperaré despullada perquè em facis l'amor fins que no puguem més i ens quedem adormits abraçats. Però això serà quan tornis de treballar. Resol el tema de la licitació i després ja tindrem temps per jugar. —La veu càlida i sensual de la Céline produeix un efecte hipnòtic, gairebé anestèsic en l'Aldo, que s'incorpora lleument. Li aparta els cabells de la cara i els els guarda darrere l'orella. Amb el dit índex, li ressegueix les arrugues que li comencen a aparèixer al front, pigat i estret. Avança per un ull, després per l'altre dibuixant un vuit horitzontal o un infinit. S'atura a l'espai de l'entrecella. “També són verds, els ulls”, pensa molts cops quan els mira. La Céline somriu, desvergonyida. El dit reprèn el traç invisible, ara pel nas, tímid, fins que arriba als llavis, prims i perfilats. L'Aldo es para

de nou. Apropa el seu rostre al d'ella fins que les boques es toquen. Llavors fa un moviment brusc amb tot el cos. De sobte és ella qui el mira des de sota, amb els ulls ben oberts i expectants. L'Aldo té el tors dret. Les seves cames, fortes i flexionades, descansen ara sobre el llit. Es treu la camisa sense desbotonar-la i s'abalança a sobre de la Céline. Li passa els braços per sota de la brusa de seda. Els pèls del ventre de la Céline s'ericen. La mà de l'Aldo recorre l'espai que hi ha entre el melic i el sexe, ben humit. Hi fica dos dits de cop. Ella fa un sospir de plaer i arronsa les espatlles. L'últim raig de sol desapareix pel marc de la finestra, còmplice del moment. L'habitació es torna fosca i la silueta dels dos cossos esdevé una única ombra de formes abstractes i suggeridores.

© del text: Santi Sirvent Casas, 2024
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L., 2024
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: febrer de 2024
ISBN: 978-84-1303-525-3
DL: L 96-2024
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.
www.bobala.cat
—‡ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.